

Prelatovo pismo (veljača 2008.)

Izmijenimo se, posteći u pepelu i kostrijeti, i plaćimo pred Gospodinom: on je nježnost sama i milosrđe – oprostit će nam grijehe Bog naš.

8.02.2008.

Predraga moja djeco: neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Na pragu smo Korizme, vremena tijekom kojega Crkva, kao dobra Majka, uporno podsjeća svoju djecu na potrebu obraćenja Bogu, uvijek

iznova, da ispravljamo sve ono u životu što treba promijeniti.

Naravno, kao što je Papa podsjetio na početku Korizme, prošle godine:

Ovaj proces evanđeoskog obraćenja se ne može ograničiti na određeno razdoblje u godini: to je svakodnevno putovanje koje treba obuhvatiti čitav tijek naše egzistencije, svakoga dana našega života.^[1] Tijekom liturgijskog

obreda na Pepelnicu dok nas svećenik posipa pepelom, kaže riječi koje su hitan poziv na ispitivanje vlastite savjesti: *Spomeni se, čovječe, da si prah i da se u prah vraćaš.*^[2]

Ovo je jedna od predloženih molitava. Ona je vrlo ekspresivan podsjetnik na našu smrtnost. Doći će trenutak kada će nas Gospodin pozvati u svoju prisutnost, suditi će naše misli, riječi i djela, te će nam dati nagradu slave, čišćenje ili prokletstvo kojeg smo svojim životom zaslužili.

Razmatranje ove činjenice nas ne bi trebalo uplašiti, već nas potaknuti na bol zbog naših pogrešaka, na to da donesemo odluke kako bismo se poboljšali, te osjećamo radost zbog definitivnog susreta s Presvetim Trojstvom. Sveti Otac nas na ovo podsjeća u svojoj nedavnoj enciklici: **Još od najranijih vremena svijest o sudu imala je velik utjecaj na svakodnevni život kršćana. Bio je to kriterij prema kojemu su uređivali svoj ovozemni život, opomena njihovoj savjesti i, istodobno, nada u Božju pravednost.**[\[3\]](#)

Ovo se iskazuje i drugim oblikom molitve koja se može uzeti pri ovom obredu: *»Obratite se i vjerujte Evandjelju.«*[\[4\]](#) Mi smo grešnici, potrebiti Božjeg oprostjenja. Stoga smo pozvani da se radikalno promijenimo, usmjerimo svoje zemaljsko putovanje k našem krajnjem cilju: vječnoj sreći s Bogom.

Želio bih da usvojimo ove riječi optimistično kao zahtjev za poboljšanjem svakoga dana. Ako tako nastavimo borbu, za nas Božanski Sudac **neće biti sudac - u strogome smislu riječ - nego jednostavno Isus**,[5] «naš» Isus: Bog koji prašta.

Stoga razmotrimo ono što je napisao sv. Josemaría: **Pogledajte oko sebe Gospodinovu brigu – uvijek je spreman uslišati nas, uvijek je otvoren za čovjekovu riječ. On nas sluša sve vrijeme, no posebno sada. Naše srce je spremno i mi smo odlučili pročistiti se. On nas čuje i neće odbaciti molbu raskajanog i poniznog srca. (Ps. 51, 19).**[6]

Sveta Crkva nas, uvijek iznova, poput dobrog učitelja, suočava s temeljnim idejama, tako da nas one zbilja prožmu i ne zaboravljamo ih. Na početku Korizme, dok svećenik izvodi obred Pepelnice, Crkva nas

poziva da pjevamo himan pun nade:
*Izmijenimo se, posteći u pepelu i
kostrijeti, i plaćimo pred Gospodinom:
on je nježnost sama i milosrđe –
oprostit će nam grijehe Bog naš.*[7]

Svake godine razmišljamo kako je
duh Korizme sažet u tri tradicionalna
običaja ovog razdoblja: molitvi,
pokori i djelima milosrđa. Pozvao
sam vas da se zadržite na ovim
točkama tijekom ovog liturgijskog
razdoblja. Sada bih htio posebno
razmotriti duh pokore, koji nas treba
poticati da činimo zadovoljštinu za
svoje grijehe i one čitavog
čovječanstva, jer nam je žao,
zazivajući Božje milosrđe.

Komentirajući poziv na pokoru u
Knjizi proroka Joela – koju nam
liturgija pruža na početku Korizme:
*vratite se k meni svim srcem
svojim*[8], sv. Jeronim je rekao: «Neka
se tvoja nutarnja pokora iskazuje u
postu, boli i suzama. I tako po tvome

postu sada - kasnije ćeš biti ispunjen;
po tvome plaču sada - kasnije ćeš se
smijati; po tvojem naricanju sada -
kasnije ćeš biti utješeno ... Ne sumnjaj
u Božje oprosteno, jer koliko god da
je velika tvoja krivnja, veličina
njegovog milosrđa će nedvojbeno
otпустiti mnoštvo tvojih grijeha.»[9]

Na prvom mjestu, činimo
zadovoljstinu za vlastite grijehе. Svi
smo primili Krštenje, koje nas je
učinilo Djecom Božjom te članovima
Kristovog Mističnog Tijela koje je
Crkva. Nije li očigledno da bismo
trebali odgovoriti na ovakvu ljubav
svom svojom dušom? Ipak moramo
priznati da često zbog svoje slabosti
ne ispunjavamo Volju Božju ili,
barem, ne odgovaramo na njegovu
ljubav brzinom i velikodušnošću koje
On ima pravo od nas očekivati.

Koliko li je boljelo našeg Oca dok je
gledao tolike kršćane koji
zaboravljaju na veličinu i

dostojanstvo svojeg Božanskog
sinovstva! Možemo na sebe
primijeniti ove njegove riječi:
***Reagiraj! - Čuj što ti govori Duh
Sveti: Si inimicus meus
maledixisset mihi, sustinuissem
utique - ako me neprijatelj
uvrijedi, nije neobično i dade se
podnijeti. Ali ti... tu vero homo
unanimis, dux meus, et notus
meus, qui simul mecum dulces
capiebas cibos - ti, prijatelju moj i
apostole moj, koji sjedaš za moj
stol i sa mnom jedeš slatka jela!***
[10]

Moje kćeri i sinovi, bez da ikada
izgubimo mir u duši, priznajmo
iskreno svoje grijehe i propuste. Bog
je naš Otac, i to jako puno naš Otac,
uvijek spreman da nas uzme u svoje
ruke. Pazimo na one svakodnevne
minute ispita savjesti, bez skrupula,
ali osjetljivom savješću koja je
spremna otkriti, pomoću svjetlosti
Duha Svetoga, ono što je ispalo

dobro, što je bilo loše, i što je moglo biti bolje. Uvidjevši ono dobro, reagirajmo iskrenom zahvalnošću; uvidjevši ono loše, zamolimo našeg Boga Oca da nam oprost; i uvijek završimo činom kajanja –iz ljubavi – i nekom određenom odlukom koju ćemo se boriti provesti; možda malenom, ali koja je nastala u iskrenoj želji za nutarnjim rastom.

Tako ćemo, kad budemo išli na Sakrament Ispovijedi, biti dobro pripremljeni i primit ćemo više milosti. Jesmo li svjesni da, dok ispitujemo svoju savjest (običaj koji datira iz ranih kršćanskih vremena), potpuno otkrivamo svoju dušu pred Bogom? Uviđamo li da nam Bog želi dati svoju milost kako bismo ga više voljeli?

Crkva je preporučila, a još i dalje preporučuje, prakticiranje česte Ispovijedi. Bez ovog sredstva osobnog posvećivanja vrlo je teško –

ako ne i nemoguće – zadržati visoku razinu kršćanskog života; i štoviše kad, u našem okruženju, postoje brojne prilike da se odvratimo od Boga. Neću se umoriti, stoga, od ohrabrivanja da nastavite s intenzivnim i obimnim *apostolatom Ispovijedi*. Nemojmo dopustiti da nas savladaju ljudski obziri, već probudimo u svojim prijateljima, rođacima i kolegama ovu želju da ovako pomažu ljudima koje susreću.

Recite svima njima (i neka oni vide da smo mi uistinu uvjereni u ono što govorimo) kako najbolje mogu iskoristiti obilje milosti Korizme da bi pročistili duše i otkrili ili ojačali blizak odnos s našim Gospodinom. Bit će ispunjeni mirom, te sretniji, jer ne postoji veće radosti od toga da znamo kako smo Djeca Božja. Savjetujte ih da redovito pohađaju «sakrament radosti», kako ga je nazivao naš Otac.

Spomenuo sam potrebu da molimo za oprostenje tuđih grijeha. Za to ne moramo raditi velike stvari. Naš je Gospodin to već učinio umrijevši za nas na Križu. Ali On želi da se ujedinito s njegovom otkupljujućom Žrtvom pomoću malih mrtvljenja i pokora koje život nosi sa sobom: trpljenja tijekom bolesti, neshvaćanja, poteškoća na poslu, neuspjeha plana koji smo s entuzijazmom napravili... Kako bismo dobro raspolože ni mogli prihvatiti ovakve protivštine, koje čine materiju za naše osobno posvećivanje, trebamo – pogotovo tijekom ovih tjedana – velikodušno nadodati mala mrtvljenja u jelu, piću, udobnosti, za vrijeme odmora ili opuštanja, koja će nas više sjediniti s Križem Isusa Krista i pripremiti nas kako bismo primili puno plodova Uskrsa.

Nedavno je Benedikt XVI. podsjetio svakoga na stalnu vrijednost ovakvog

načina djelovanja. U svojoj enciklici o nadi piše: **Predstavljao je dio oblika pobožnosti – koji se danas možda manje prakticira, ali koji je još donedavna bio veoma raširen – koji se sastojao u «prinošenju» svakodnevnih malih trpljenja, koja nas uvijek iznova pogađaju kao manje ili više neugodna «bockanja», dajući im tako smisao.**

[12] Papa dalje nadodaje, žaleći na zaborav - koji je čini se zahvatio ovakav način iskazivanja ljubavi prema Bogu, da su pobožne duše prikazujući svoje svakodnevne poteškoće, **bile uvjerene da velikom Kristovu dioništvu u patnjama mogu pridružiti svoje sitne jade, koji su tako postali dio riznice dioništva u patnji koje čovječanstvo treba.**[13] I zaključuje: **Možda bismo trebali razmisliti o tome da ovu praksu ponovno oživimo u svome životu.**[14] To je pitanje koje vam prenosim tako da bi ga svatko mogao razmotriti, nanovo

otkrivajući vrijednost *skrivena i tiha žrtva*[15], i neka to odzvoni u ušima ljudi koje susrećete.

Kao i svakoga mjeseca, molim vas da budete duboko sjedinjeni s mojim nakanama. Molite se pogotovo za početke definitivnog apostolskog posla u Rumunjskoj i Indoneziji; poduzimaju se konkretni koraci kako bi se krenulo ove godine, ako Bog da. I nastavite se moliti za Papu i njegove nakane, među kojima prvo mjesto zauzima dugo iščekivano jedinstvo kršćana, koje započinje od dubljeg i nadnaravnijeg jedinstva među katolicima.

Želim također da se svi molite za one koji su bolesni. Naš Gospodin nam udjeljuje obilje blaga kako bismo mogli njegovati mnoge koji pate. Što želim je da se mi svi obogatimo ovom ljubavlju, kojom je naš Gospodin išao bolesnima kako bi ih izliječio i utješio

iskrenom pažnjom, i da se brinemo za one kojima je to potrebno.

Ne želim više duljiti s pismom, već vas molim da se utječete predragom don Alvaru koji je 19. veljače slavio svoj imendan. Zamolimo ga da nam udijeli od Boga obilje bratske ljubavi, kako bi svi u Djelu – svo vrijeme, i još jače dok bilo tko prolazi kroz razdoblje bolesti – živo iskusili kako je Opus Dei obitelj, stvarna obitelj, u kojoj se svi radosno i potpuno posvećujemo jedni drugima.

Vrlo srdačan blagoslov od

vašeg Oca

+ Javier

[1] Benedikt XVI., opća audijencija, 21. veljače 2007.

[2] Rimski Misal, Pepelnica, Blagoslov pepela i pepeljenje (usp. *Post* 3,19)

[3] Benedikt XVI., Enciklika *Spe Salvi*, 30. studenog 2007., 41

[4] Rimski Misal, Pepelnica, Blagoslov pepela i pepeljenje (usp. *Mk* 1, 15)

[5] Sv. Josemaría, *Put*, 168

[6] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, 57

[7] Rimski Misal, Pepelnica, Pretpjev (usp. *Jl* 2, 13)

[8] usp. Rimski Misal, Pepelnica, Prvo čitanje (*Jl* 2,12)

[9] Sv. Jeronim, *Komentar Knjige proroka Joela* II, 12-13

[10] Sv. Josemaría, *Put*, 244

[11] Sv. Josemaría, bilješke zapisane tijekom druženja 21. siječnja 1962.

[12] Benedikt XVI, Enciklika *Spe Salvi*, 30. studenog 2007., 40

[13] Ibid.

[14] Ibid.

[15] usp. Sv. Josemaría, *Put*, 185 i 509

[16] Sv. Josemaría, pismo iz Vittorie, 13. veljače 1939.; u A. Vazquez de Prada, Utemeljitelj Opusa Dei, II, str. 251-2.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-veljaca-2008/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-veljaca-2008/) (7.08.2025.)